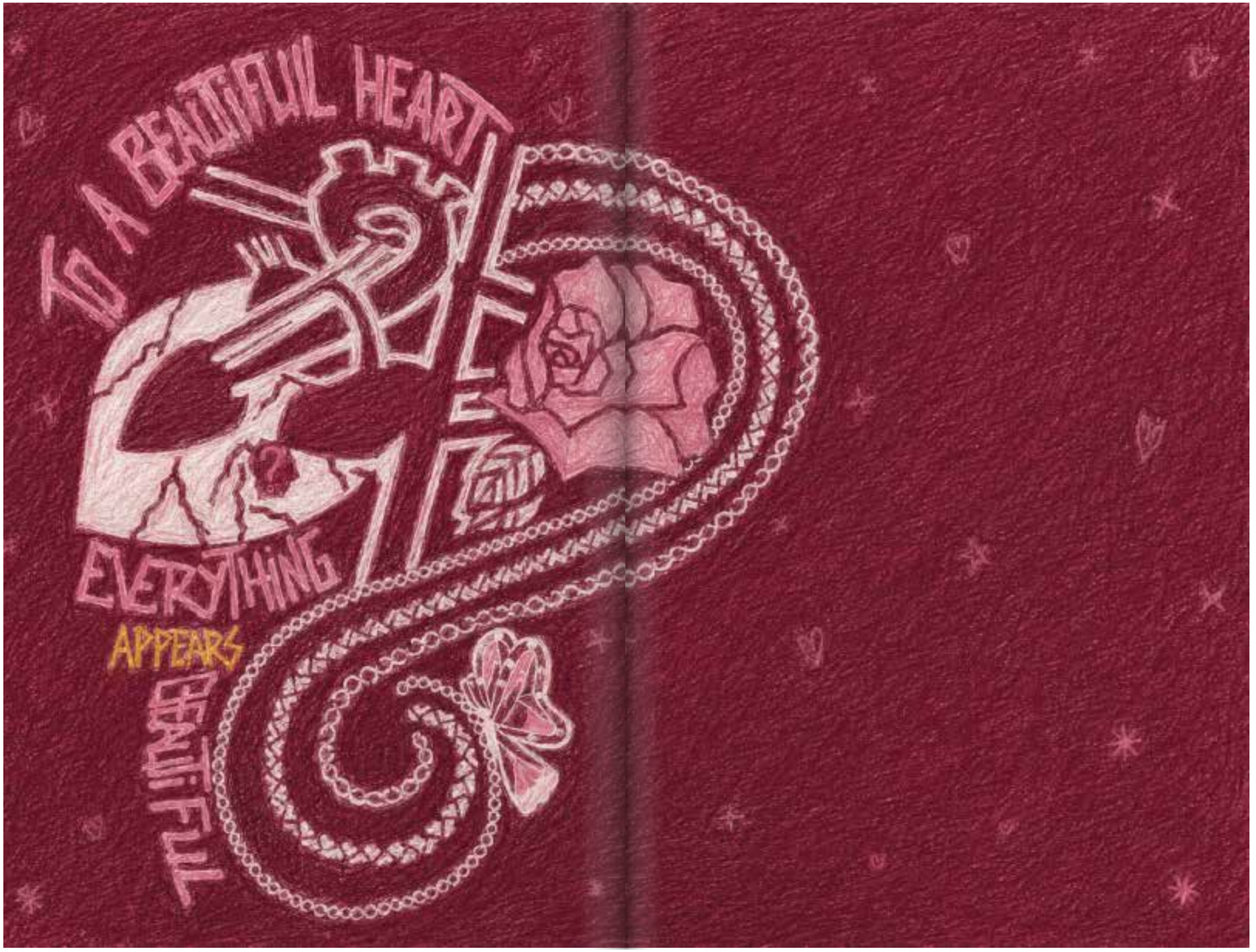
Haar hart wist het al

Manon van der Giessen

HAAR HART WIST HET AL

Arcadia
UITGEVERIJ

TO A BEAUTIFUL HEART
EVERYTHING
APPEARS
BEAUTIFUL

Colofon
©2026 Uitgeverij Arcadia B.V.
Alle rechten voorbehouden.

Eerste druk, 2026

Tekst: Manon van der Giessen
Redactie: Jaap van der Giessen
Tekstcorrectie: Lizanne Wesselink
Eindredactie: Sharon van Engelen
Vormgeving & omslagontwerp: Jasmijn de Boer
Schrijfcoach Eveline Broekhuizen
Logo-ontwerp: Manon van der Giessen
Portretfoto omslag: Manon van der Giessen
Portretfoto Jaap : Suzan Alberts
Tekeningen: Manon van der Giessen
Uitgever: Uitgeverij Arcadia B.V.
Druk: Scanlaser B.V.

ISBN 9789083432823
NUR 402

www.haarhartwisthetal.nl

www.uitgeverijarcadia.nl
contact@uitgeverijarcadia.nl

Deze roman is gebaseerd op waargebeurde gebeurtenissen. Sommige namen, plaatsen, gebeurtenissen en herkenbare details zijn gewijzigd of fictief ingevuld om de privacy van betrokkenen te beschermen en het verhaal in romanvorm te vertellen. De kern van het verhaal, de emoties en de innerlijke reis zijn echter waarheidsgetrouw.

Geen enkel deel van deze uitgave mag zonder schriftelijke toestemming worden vervee
voudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt, met uitzondering van korte citaten bij recen
sies of verwijzing naar deze uitgave.

Inhoudsopgave

Voorwoord **9**
Proloog **17**

DEEL I **27**
22 jaar later, de nachtmerrie is terug 29
Op het randje van de dood 34
Bang voor de trap 39
Mijn huis werd mijn gevangenis 45

DEEL II **51**
De wereld rond 53
Italiaans studeren in Rome 58
Vanaf hier ga ik alleen verder 64
Eerste nacht in Rome 69
Broeder Joseph in gedachten 77
Lesuur is begonnen 85
Lunchen met de nonnen en priesters 91
Tussen geloof en verlangen 99
Tussen vijftigduizend zingende Italianen 110
Een kaars voor opa 114
Een kus teveel 121

DEEL III **131**
Klein Chinatown van Madrid 133
Het afscheidsdiner 146
Er is maar één meisje in zijn hart. En jij bent het niet. 153
Hoe één zoen alles veranderde 157
Naar Alicante 167
Mijn gevoel zei iets anders 171

DEEL IV **181**
Een nieuwe start in Zweden 186
Een kans om te groeien… of te breken 195
Is dit echt wat ik wil? 198

DEEL V **207**
Toen ik je nodig had 209
Onvervulde verlangens 213
Ga ik nu dood? 217
Het breekpunt 220

DEEL VI **231**
In gesprek met mijn hart 233
Afscheid nemen van kleine Manon (Nonnie) 236
Liefde in plaats van angst 241
Mijn hart wist het al 246
Had ik al gezegd dat ik impulsief ben? 251
Ik heb jullie iets niet verteld 254

Nawoord van Manon **257**
Nawoord van Manons vader **260**

Dankwoord **269**
Over de auteur **272**
Woorden voor Manon **275**

Voorwoord

Er is een weg naar het licht

Het is vrijdagmiddag wanneer mijn telefoon gaat.

"Jaap… Manon wordt gereanimeerd. Je moet nu komen."

Ik laat alles vallen. Meteen voel ik het: dit komt niet goed.

We rijden vanuit Poortugaal naar het ziekenhuis in Breda, waar onze dochter van zesendertig voor haar leven vecht.

Onderweg word ik overspoeld door emoties. Verdriet, leegte, hopeloosheid.

Het is druk op de weg. File. Toch blijf ik op een vreemde manier rustig, wetende dat het niets meer uitmaakt hoelang we over de rit doen.

Het is voorbij.

Manon komt dit keer niet meer terug.

De tranen rollen over mijn wangen.

Ik denk ook: stel dat ze toch bijkomt en niet meer is zoals ze was. Dat zou Manon niet willen. Manon wilde echt leven, geen ziekenhuisleven.

Die ochtend had ze me nog gebeld, zoals iedere ochtend. Vrolijk zei ze:

“Pap, wat heb ik lekker geslapen. Ik ben helemaal blij met mijn nieuwe liefde in Brabant.”

We lopen zwijgend door de lange ziekenhuisgang. De verpleegkundige die ons heeft opgehaald, zegt een poosje niets en wij durven niets te vragen.

Plotseling zegt ze:

“Ze is overleden.”

Bam.

Eén seconde. Ons hele leven ondersteboven. Ik val op de grond, maar sta ook direct weer op.

Manon is onze dochter. Onze vrolijke, gevoelige, creatieve en eigenwijze Manon. Klein van stuk, maar groot aanwezig. Iemand die kon lachen, zingen, dromen, reizen en schrijven, en zich volledig kon vastbijten in alles wat haar hart raakte.

Haar leven begon bepaald niet eenvoudig. Manon werd geboren met meerdere ernstige hartafwijkingen, waarvan de belangrijkste een niet-functionerende hartkamer was. Wonder boven wonder was er één afwijking die haar leven redde: een piepklein gaatje tussen de boezems, waardoor haar bloed toch kon circuleren. Zuurstofarm en zuurstofrijk bloed vermengden zich, maar daardoor bleef Manon wel in leven.

Dat kleine gaatje gaf ons Manon.

DE ARTSEN ZAGEN EEN INGEWIKKELD HART. WIJ ZAGEN VOORAL MANON.

Wat begon als Manons droom, werd haar nalatenschap

Manon had een missie. Ze wilde mensen laten zien dat een kwetsbaar lichaam niet hoeft te bepalen hoe groot je leven mag zijn. Angst kan je klein houden, maar je kunt steeds opnieuw kiezen om te luisteren naar wat je hart je vertelt.

Ze kwam vaak bij mij met vragen. Over haar leven, haar keuzes, haar angsten en de dingen waar ze tegenaan liep. Soms stelde ze voor de zoveelste keer dezelfde vraag.

Dan zei ik:
“Manon, schrijf het van je af.”

Dat deed ze.

Eerst schreef ze blogs. Daarna verhalen. Tot ze op een dag zei:

“Pap, ik ga een boek schrijven. Een roman.”

Manon wilde geen boek maken waarin ze medelijden opriep. Ze wilde een verhaal vertellen dat dicht bij haar leven bleef. Over haar hart, haar angsten, haar dromen, haar reizen, haar studies in het buitenland en de liefdes die ze onderweg tegenkwam.

Manon wilde iets laten zien:

je hoeft niet te wachten tot alles perfect is om te gaan leven.

Dat je bang mag zijn. Dat je mag twijfelen. Dat je soms onderuitgaat. Maar ook dat je, door te leren luisteren naar je innerlijke stem en je hart, steeds weer kunt opstaan.

Zo ontstond haar boek: *Haar hart wist het al*.

Manon schreef het manuscript zelf en herschreef het meerdere keren. Dit boek geeft precies weer hoe ze was. Je leest haar humor, haar scherpzinnigheid, haar eigenzinnige manier van denken, haar eigenwijsheid en haar vurige verlangen naar een vrij leven. Niet vanuit angst, maar vanuit liefde.

Na haar plotselinge overlijden op 29 oktober 2021 bleef haar manuscript achter.

Direct na haar overlijden wist ik dat het boek er moest komen. Ze had er zoveel tijd en energie in gestoken. Haar verhaal en haar boodschap moesten verteld worden.

Ik pakte het manuscript vaak op. Las een paar bladzijden. Legde het weer weg.

Het was te pijnlijk. Ik liep vast en had vaak niet de juiste energie. Het besef dat Manon, onze dochter en zus, niet meer op deze aarde rondliep, kwam telkens keihard binnen.

Het verdriet ging dieper dan ik ooit had kunnen bedenken.

De liefde voor haar en haar boodschap bleek uiteindelijk sterker dan het verdriet.

Ik ben dankbaar dat ik de kracht heb gevonden om haar verhaal voort te zetten.
Dat had ik nooit alleen gekund.

Manon bleef op haar eigen manier een onmisbare steun.

Ik ben ook dankbaar dat ik mensen om me heen wist te verzamelen om het boek af te maken. Zij zijn voor mij van onschatbare waarde. Zonder hen was het me nooit gelukt.

Wees gerust. Dit is geen zwaarmoedig boek.

Het gaat over de prikkelende combinatie van een kleine dame met een beperking en een uitzonderlijk sterke wil. Over hoe haar gespannen boosheid veranderde in zachtheid en liefde.

Wie dit verhaal binnenstapt, ontmoet Manon.

Misschien herken je jezelf in haar verlangens, haar twijfels of haar behoefte om ergens echt thuis te komen. Misschien raakt haar verhaal iets wat je zelf lang hebt weggestopt: verdriet, onzekerheid, gemis of de behoefte om vrijer te leven en eindelijk te luisteren naar wat je diep vanbinnen al weet.

Maar je zult ook lachen. Want Manon kon op de meest onhandige momenten nog met een opmerking komen waar je niet omheen kon.
Manon is fysiek niet meer bij ons. Dat heeft ons leven onherroepelijk veranderd. De echte, onbezorgde vreugde is er niet meer.

Toch is er ook iets voor teruggekomen. Een stille verbinding met Manon en het universum. Ik ervaar een zachte kracht die me door het leven draagt.

Manons aanwezigheid is er nog steeds. In kleine dingen. In muziek. In een gevoel. In een ingeving die ineens binnenkomt. Of in haar lievelingsgetal 13, dat telkens weer opduikt. In momenten waarop je gewoon weet: ze is hier.

Ik wens je toe dat haar woorden je inspireren. Dit boek is haar nalatenschap. Moge die voortleven in de harten van degenen die op zoek zijn naar kracht, troost en hoop.

Dank je wel, lieve Manon.

Dank je wel voor je wijsheid, voor wie je bent en voor wie je was.

Je hebt ons gezin en zoveel anderen vervuld met vrolijkheid, luchtigheid en liefde.

Er is een weg naar het licht.

Lieve Manon, tering, wat missen we jou.

Doe je ding daar. Laat je licht schijnen.

Papaaa
XoXoXo

Meer columns en verhalen van Manon vind je op
www.haarhartwisthetal.nl

Proloog

Een gezicht bungelt boven me. Ehm, ik ken geen man met krullend, grijs haar en een ronde bril. Hij lijkt niet op mijn vader of opa en al helemaal niet op mijn moeder of oma.

Oh ja, nu weet ik het weer! Dit is zo iemand in een witte jas die ik wel vaker voorbij zie lopen.

Ik ben een paar maanden oud en lig weer eens op zo'n onderzoekstafel in het ziekenhuis. Wat zou er nu aan de hand zijn?

Een poosje terug, op het consultatiebureau, werd er een ruisje gehoord bij mijn hart. Nu blijkt, na allerlei onderzoeken, dat er wel meer aan de hand is. Ik ben geboren met een heel bijzonder hart, een hart met drie kamers in plaats van vier. Mijn hart zit ook niet links, maar rechts. En het is ook nog eens gedraaid.

De dokter legt zijn hand op mijn onderbuik. Het drukt en kietelt tegelijkertijd. Ik trek een vies gezicht. Wat wil deze grijze man van mij? Op de achtergrond hoor ik mijn moeder tegen de arts zeggen: "Kan ik misschien zelf leren hoe ik bij mijn dochter kan voelen of haar lever weer te groot is?"

Mijn lever te groot? Waar gaat dit allemaal over?

Mijn hartaandoening brengt nu en dan wat ongemakken met zich mee. Mijn enkels en lever houden regelmatig vocht vast. Daardoor wordt mijn lever al snel te groot. En dat betekent dat mijn hart zó hard moet werken dat ik niet zoveel energie heb als 'normale' kinderen. Soms werkt mijn hart overuren, waardoor het makkelijk in een burn-out schiet. Dat voelt beangstigend en benauwend, alsof mijn hart dan op ontploffen staat.

Terwijl de arts nogmaals op mijn buik drukt, maar dit keer ter hoogte van mijn maag, zegt hij tegen mijn moeder: "Nou mevrouw, ik heb jarenlang gestudeerd om precies te weten waar ik moet voelen en waar ik op moet letten. Het is niet zomaar een beetje over iemands lichaam wrijven hè."

Mijn moeder schrikt van zijn reactie. "Oh, ik probeerde u niet te beledigen, maar ik dacht, nou ja, we moeten hier zo vaak voor langskomen. Misschien zou het een ziekenhuisbezoekje schelen."

"Komt u maar gewoon naar het ziekenhuis. Wij weten wat we doen", antwoordt de arts.

Terwijl zij in gesprek zijn, draai ik me een beetje om naar de muur te kunnen kijken. Daar zitten mooie stickers van Bert en Ernie op. Even een korte afleiding van wat er allemaal op de achtergrond gebeurt. Maar het duurt nog geen seconde of de dokter draait me terug en zegt op zo'n vreselijk toontje: "Nog even blijven liggen, dametje." Hij pakt de stethoscoop die om zijn hals hangt en luistert aandachtig naar mijn hart. Ondertussen wordt mijn aandacht naar Ernie getrokken. Ernie is veel leuker dan deze man.

Weer draait de arts mij terug. "Ze ligt niet graag stil, hè?"

Waarop mijn moeder reageert: "Ik krijg ook sterk het gevoel dat ze het hier niet zo fijn vindt."

Eenmaal terug op mijn kamer, neemt mijn moeder me op schoot. Ze is altijd zo lang als het mag bij mij in het ziekenhuis. Ze wiegt me zachtjes heen en weer. Dat voelt veilig en vertrouwd. Ze probeert me de fles te geven in de hoop dat ik iets binnenkrijg.

Omdat ik niet zo vaak trek heb, stagneert mijn groei. Dat komt voornamelijk doordat ik zoveel vocht vasthoud. Ik krijg een speciaal papje met extra voedingsstoffen, gemaakt door het ziekenhuis. Het zou een heerlijke smoothie moeten voorstellen. Nou, daar denk ik heel anders over. Ik ben ook erg moe en voel mijn ogen langzaam dichtvallen. Mijn moeder legt mij in bed en zet de fles op het kastje naast het bed. Ze aait mij over mijn hoofdje en geeft er een kus op. "Slaap lekker, schatje", sust ze.

Plotseling komt een zuster de kamer binnenlopen, pakt de fles van het kastje en houdt hem omhoog. "Nou, hier zit nog de helft in. Of in ieder geval, er zit nog véél te véél in."

Ik hoor mijn moeder zeggen: "Het is maar een heel klein beetje wat nog over is. Ze heeft het goed gedaan, zuster." Maar de zuster heeft daar geen boodschap aan en loopt naar me toe.
"Wat doet u?" vraagt mijn moeder geschokt.
"Manon moet echt nog wat meer binnenkrijgen."
"Ze heeft haar fles gehad. Ze wil nu slapen, zuster!"

De zuster pakt me op uit bed, zonder rekening te houden met hoe ik me voel of wat mijn moeder zegt. Ik begin direct te huilen. Blijf van me af, laat me los! Ik wil naar mama. Ik kijk over haar schouder naar mijn moeder en strek mijn armpjes uit. Terwijl ik hoest en huil, pakt de zuster mij steviger vast. Au, dat doet pijn! Waarom is deze mevrouw zo boos, wat heb ik gedaan?

“Zuster, alstublieft”, probeert mijn moeder.

De zuster gaat op een stoel zitten met mij op schoot. Door mijn tranen heen zie ik alleen een wazige witte jas en een onduidelijk gezicht. Wat ik wel duidelijk kan zien, is de fles. Nee, niet die fles! Ik wil niet, waarom luistert niemand naar mij, ik wil niet! Ik schud mijn hoofd en lichaam in de hoop dat ik los kan komen van deze akelige vrouw.

De zuster grijpt me stevig vast en duwt de fles in mijn mond.
“Ik denk niet dat ze...” probeert mijn moeder nog.
“Met alle respect, mevrouw. Ik ben de zuster.” De zuster heeft de woorden nog maar net uitgesproken of ik kots alles eruit, over de witte jas van de zuster heen.

Mijn moeder is intussen afgeleid door het geluid van rollende wielen aangevuld met ferme voetstappen. Er komt nog een zuster, deze duwt een karretje vooruit. Er liggen allemaal reageerbuisjes op.

Het karretje staat nog maar net met de eerste twee wielen in de kamer als mijn vader binnen komt stormen.
“Nee!” roept hij, terwijl hij met zijn handen in de lucht zwaait. Hij is duidelijk overmand door frustratie en loopt direct naar de zuster die mij nog huilend op haar schoot heeft.

“Hier met mijn kind! En jij kan omkeren met die kar! Er is al bloed geprikt vandaag, het is allemaal genoeg geweest!”
Mijn vader pakt me uit de handen van de zuster en geeft mij aan mijn moeder.

“Jullie hebben onze dochter meegenomen om foto’s te laten maken zonder dat wij erbij waren. Ongelooflijk! Mijn vrouw of ik zijn hier verdomme de hele dag, dag in, dag uit. En in dat kleine tijdsbestek dat we even niet op de afdeling zijn, nemen jullie onze dochter mee. Terwijl

we al eerder hebben gezegd: neem haar niet mee voor onderzoeken zonder ons. Jullie hangen haar in zo’n vreselijk tuigje om een röntgenfoto te kunnen maken, wat er, sorry hoor, uitziet als een varken in een slachthuis dat aan zo’n haak hangt. Hoe halen jullie het in je hoofd om dit zonder ons te doen!?”

Mijn vader raast door. “Ze heeft vandaag al een prik gehad tegen dat vocht vasthouden en er is ook al bloed geprikt. En ik weet niet wat jullie net hebben gedaan, maar ik hoor haar krijsen tot daar op de gang. Het is onze dochter, hè! Wat doe je hier nog met die kar? Genoeg! Wegwezen, nu!”

Mijn moeder legt me weer terug in mijn bedje en wrijft over mijn ruggetje om me te kalmeren. Mijn vader probeert even de clown uit te hangen door een gekke kinderzonnebril ondersteboven op zijn hoofd te zetten. Ik giechel terwijl hij mijn traantjes wegveegt. Wat fijn dat je er bent papa.

Ik zit in de speelkamer van het ziekenhuis, een ruime kamer waar het zonlicht rijkelijk binnenstroomt door de grote ramen. Op één van de muren prijkt een kleurrijk schilderij vol verschillende dieren. Speelgoedauto's en blokken liggen her en der verspreid. Jeetje, wat veel speelgoed. Mijn oog valt op een houten tafelpoot midden in de kamer. Ik trek mezelf eraan omhoog voor een beter zicht.

Tussen alle kinderen die druk in de weer zijn, zie ik Mees op de grond spelen. Ik zie hem wel vaker hier. Hij is ongeveer net zo oud als ik en altijd diep in zijn spel verzonken. Hmm, ik vind Mees met zijn donkerblonde haartjes in een bloempotcoupe heel interessant. Terwijl ik gefascineerd naar hem kijk, hoor ik twee meisjes ruziën om dezelfde pop in een hoek.

De zuster met prachtige, lange, gouden haren komt de kamer binnenlopen, zet wat bekers neer en aait één van de meisjes over haar hoofd.
"Wil je ook?" vraagt ze aan mij.
Ik schud mijn hoofd van nee, dat wil ik niet.
"Tekenen dan?" biedt ze aan, terwijl ze wat kleurpotloden omhooghoudt.
Nogmaals schud ik mijn hoofd, nu heviger, en kruip onder de tafel door naar het keukentje in de hoek. Daar bewonder ik voorzichtig Mees, die er zonder speelgoed, maar te midden van pannen, deksels en lepels zit.

Mees pakt een deksel van de grond en probeert het op één van de pannen te plaatsen, maar gilt plotseling: "Auw." Stapje voor stapje kom ik dichterbij om het deksel op te pakken. Maar ik aarzel even. Ik herinner me nog dat de zuster zei: "Niet spelen in de keuken." Vluchtig kijk ik omhoog of ze in de buurt is, pak dan toch het deksel en geef het zonder iets te zeggen aan Mees. En zoals dat gaat bij kinderen van drie is dit moment genoeg voor het begin van een onafscheidelijke vriendschap.

Mees heeft pijn aan zijn vingers van het deksel en bedenkt het spel 'pannie auw'. Een innovatief idee, al zeg ik het zelf, en ik mag meespelen! Samen, afgezonderd van de anderen, zitten wij in onze eigen bubbel vol geluk en plezier.
Even later komen de zusters eraan. Oh nee, denk ik, we zijn gesnapt! Maar wonder boven wonder mogen we gewoon samen verder spelen.

Terwijl mijn vader met een brede glimlach naar ons kijkt, weet hij dat het moment bijna daar is. Hij moet mij meenemen. Vandaag is de grote dag, ik moet me klaarmaken voor een openhartoperatie. Mijn vader zakt door zijn knieën en zegt: "Zeg maar dag tegen Mees."
"Mees spelen?"
"Straks kun je weer met Mees spelen. Nu moeten we weg."
Maar daar heb ik echt geen zin in. Ik was net zo leuk aan het spelen, waarom moet ik nu mee?
Na drie keer vragen, tilt mijn vader me op. Ik zet het op een huilen. Over de schouder van mijn vader kijk ik naar Mees en strek mijn armen naar hem uit. Ik kan niet stoppen met huilen, de tranen rollen over mijn rode wangetjes. Ik wil alleen maar bij Mees zijn. Hij begrijpt mij.

"Manon", sust mijn vader, "we moeten even met de dokter mee."
Ik schud driftig mijn hoofd, hopend dat ik terug mag naar Mees. Maar mijn vader zet mij op het bed en de zuster duwt het door de smalle gangen van het ziekenhuis. Ik zie Mees langzaam in de verte verdwijnen.

Waar gaan we naartoe? Waarom zijn er zoveel mensen met witte jassen om me heen? Dit voelt niet goed! Terwijl ik stevig de rand van het bed vasthoud, voel ik de kou van het staal door mijn lichaam stromen.

Ik kom binnen in een lege ruimte waar vrijwel alles wit is. Mijn bed wordt in het midden van de kamer gezet. Ik houd me stevig vast aan

mijn vader die bij mij op bed zit. Boven mijn hoofd hangen twee grote lampen die fel in mijn ogen schijnen. Zo fel dat ik van de pijn mijn ogen dichtknijp. Ik kijk om me heen, gespannen over wat er gaat gebeuren. Mijn hart klopt harder en harder. Ik zie een vreemd karretje met glimmende gereedschappen. Mijn hart bonkt nog heftiger. Ik grijp mijn vaders arm nog steviger vast, hopend dat ik snel weer terug mag naar Mees. Maar hoe langer ik naar het karretje kijk, hoe angstiger ik word. Ik kan mijn ogen er niet vanaf houden.

Terwijl ik mijn vader nog steviger vastgrijp, roept hij: “Manon, auw!”
Ik wijs met mijn vinger naar de kar. Daar ligt iets wat lijkt op een schaar, ik zie een mesje en iets waarvan het niet duidelijk is wat het precies is. Wat gaan ze met al die spullen doen? Ik verstijf en voel doodsangst in mijn hele lichaam.
“Maak je maar geen zorgen”, zegt één van de mannen in de kamer.
“Ik auw?”
Waarop mijn vader zegt: “Nee joh, die zijn bij iemand anders gebruikt, alleen staat de kar hier nog even.”
Ik kijk bedenkelijk naar het karretje, ik vind jou helemaal niet lief, stom karretje!

“Hier Manon, dit is een kapje dat je op je mond mag zetten, dan ga je lekker slapen. Je vader blijft bij je tot je slaapt”, zegt een dokter terwijl hij me het kapje op probeert te doen.
“Nee”, roep ik uit, schuddend met mijn hoofd. Ik druk mijn lippen zo stevig mogelijk op elkaar, mijn hele lichaam is verstijfd van angst. Blijf van me af, denk ik.
Terwijl mijn vader met zijn zachte stem mij probeert te kalmeren, wil ik alleen maar weg uit die akelige, witte kamer.

Waarom luistert niemand naar me? Laat me gewoon hier weggaan!

“Het is niet eng”, zegt mijn vader. “Je moet even dat kapje opzetten, meisje. Dan ga je slapen en als je wakker wordt, ben ik er weer, mama ook én Mees.”

Maar het enige wat ik doe, is verstijfd kijken naar dat enge karretje. Ik wijs er nog een keer naar en denk: hallo, zien jullie niet wat ik zie? Dit is echt heel eng!
“Die gaan ze niet gebruiken”, zegt mijn vader. “Echt niet.”
Een van de dokters begrijpt het eindelijk en besluit er een witte doek overheen te doen.

Ik kijk smekend naar mijn vader. “Asjeblieft papa, ikke niet slapen papa.”
“Het komt allemaal goed. Rustig maar, ga maar lekker slapen”, zegt hij.

Voor ik het weet, komt het kapje dichterbij en dichterbij. Ik wil nog tegenstribbelen, maar het mag niet baten. Ik val in een diepe slaap, terwijl mijn vader mijn hand vasthoudt en mijn hoofd zachtjes ondersteunt. Zodra hij mijn hoofd neerlegt op de tafel, verdwijn ik in een diepe droom.

DEEL I

Manon van der Giessen
HAAR HART WIST HET AL
Manon van der Giessen
Gebaseerd op een waargebeurd verhaal
HAAR HART WIST HET AL
Manon van der Giessen
HAAR HART WIST HET AL
Manon van der Giessen
HAAR HART WIST HET AL

ZORGEN MAKEN IS ZINLOOS
Jaap van der Giessen
Haar haar moet naar de

Op het randje van de dood

In paniek komt mijn man aan rennen terwijl hij ziet hoe twee ambulancebroeders mij aan beide armen proberen mee te nemen de ambulance in. Ik denk bij mezelf, arme mannen, waarom gebruiken ze geen brancard? Aan de blik van James zie ik dat hij mij nog nooit eerder in deze toestand heeft gezien. Zijn grote ogen vol angst, zijn blik vol zorgen. Dat raakt me diep. Wat zou er door hem heen gaan?

Ik doe een poging zelf te lopen, maar het voelt alsof ik zweef over de vloer. Elk moment kan ik mijn bewustzijn verliezen. Ik heb geen controle meer over mijn lichaam, mijn hart slaat zo snel. Het lijkt wel alsof het elk moment kan exploderen.

Het ene moment zit ik nog te lunchen met mijn ouders bij La Borsa op de Coolsingel en het volgende moment rijk ik te vechten voor mijn leven. Plotseling voel ik een pijnlijke steek in mijn hart. Ik wankel.

"Ho, kijk uit", zegt één van de mannen die mij stevig vasthoudt. "Niet vallen."

De angst en paniek stromen door mijn hele lichaam, maar ik kan niets doen. Helemaal niets.

Ik besef dat ik nu volwassen ben en alleen met de ambulance mee moet naar het ziekenhuis. Maar ik wil niet alleen zijn. Niet nu. Ik probeer geluid te maken, maar ik heb totaal geen energie meer. Praten lukt niet. Het lijkt alsof ik niet meer weet hoe ik een zinnig woord kan uitspreken.

"Vertel eens, wat is er gebeurd?" vraagt één van de mannen.

Ik haal diep adem, open mijn mond en probeer iets te zeggen. Maar er komt geen geluid uit.

"Nou?" vraagt de ander. "Wat is er gebeurd? Waar heb je last van?"

Ik haal nogmaals diep adem, wat ongelofelijk veel pijn doet. Terwijl ik naar mijn borst grijp, voel ik dat mijn hart nog sneller klopt. Het bonkt zo hard! Ken je dat tikkende, groene stoplichtmannetje wanneer je oversteekt? Zo snel tikt mijn hart. Wat gebeurt er allemaal, is dit het dan? Wordt dit mijn dood?

Terwijl één van de mannen mij probeert aan te spreken, zak ik bijna weg naar een andere wereld.

"He", begint de andere man. "Geef eens antwoord. Je hebt toch iets aan je hart? Niet aan je mond."

Wat een sukkel, denk ik, terwijl ik word neergelegd.

Liggend voel ik het bonken van mijn hart nog meer. Ik houd mijn hand op mijn hart in de hoop dat het op zijn plek blijft. Ik kan alleen maar denken, alsjeblieft, laat dit niet het einde zijn, ik wil nog zoveel doen!

De ambulanceverpleegkundige zet een infuus in mijn hand en draait zich om naar zijn collega achter het stuur. "We moeten snel gaan", hoor ik hem ergens in de verte zeggen. "Haar hartslag is 220."

Ik ben in het ziekenhuis op de spoedeisende hulp beland, met elektroden op mijn borst en een sensor aan mijn enkel. Een zuurstofme-

